

SEND MEN

Čarobna knjiga

Ovaj mali i beznačajni primitivni insekt, dugačak zapravo samo oko 2 mm, pripada porodici koja je nanela neprocenjivu štetu vrednim starim knjigama, ali na svu sreću, čini se da je sve malobrojniji. Ovo je pogled odozgo na knjižnu vaš bez krila, *Lepinotus patruelis*.

„Jer za tebe i mene, i za sve hrabre ljude, brate moj“, reče Vejn u svom čudnom napevu, „toči se dobro vino u gostionici na kraju sveta.“

G. K. Česterton, *Napoleon s Noting Hila* (1904).

„Iako je moja priča suva i lišena uzbuđenja, a bavi se mahom lokalnom politikom i istorijom grada, siguran sam da će pomoći da nam prođe nekoliko dokonih trenutaka...“

Klurakan Vilenjak, *u nedavnom razgovoru*.

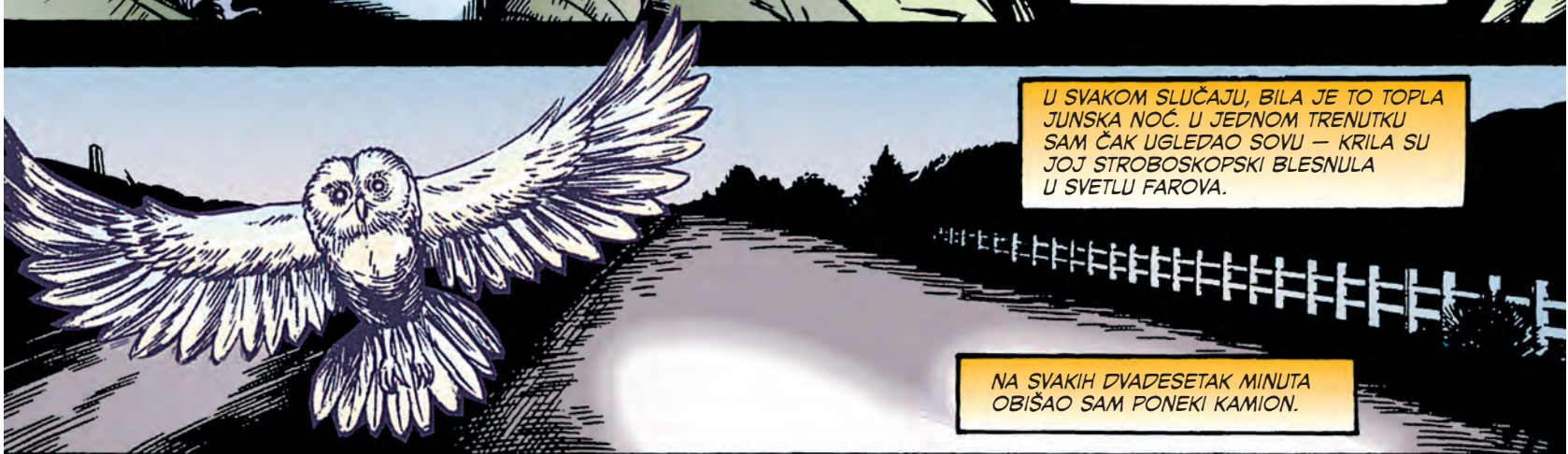

KAD SE PONOVO PRISETIM, I DALJE ME IZNENAĐUJE SOPSTVENA REAKCIJA NA SVE TO.

ŠARLIN MUNI JE SPAVALA NA SEDIŠTU KRAJ MENE, A JA SAM VOZIO GOTOVO CELE NOĆI.

OBEĆAO SAM ŠARLIN DA ĆU JE PROBUDITI U TRI UJUTRO I DATI JOJ DA VOZI, ALI ONA JE ČVRSTO SPAVALA, A JA NISAM BIO PREVIŠE UMORAN.

U SVAKOM SLUČAJU, BILA JE TO TOPLA JUNSKA NOĆ. U JEDNOM TRENUTKU SAM ČAK UGLEDAO SOVU – KRILA SU JOJ STROBOSKOPSKI BLESNULA U SVETLU FAROVA.

NA SVAKIH DVADESETAK MINUTA OBIŠAO SAM PONEKI KAMION.

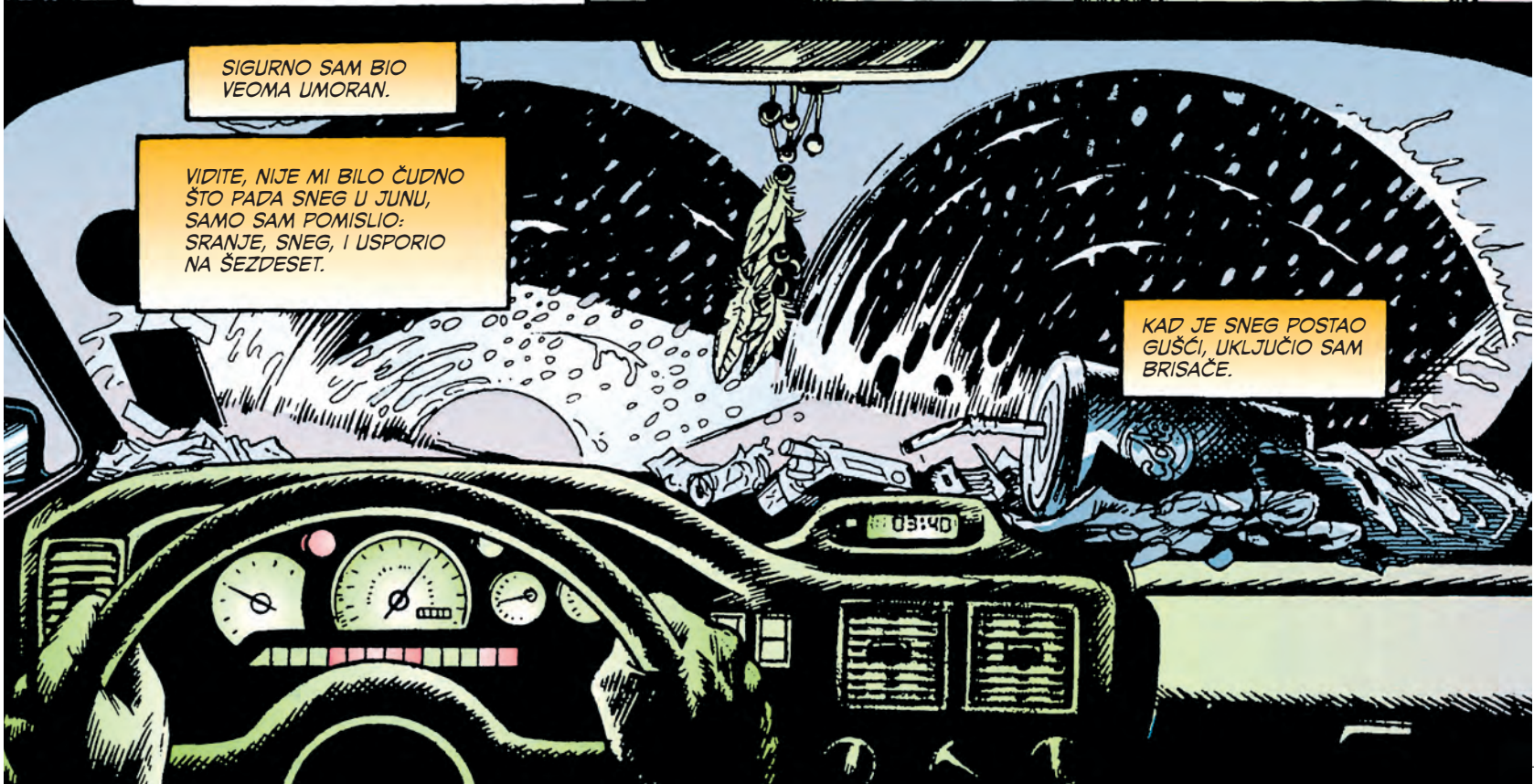

VOZIO SAM BRZINOM OD STO TRI-DESET I SMANJIVAO NA STO DESET KAD BI SE OGLASIO DETEKTOR ZA RADAR. PEVUŠIO SAM UZ KASETU S PESMAMA BADIJA HOLIJA, SAMO VEOMA TIHO DA NE PROBUDIM ŠARLIN, I UPRAVO SAM PROŠAO KRAJ GRADIĆA SA IMENOM NALIK NA „NIGDE, STAN. 453“, KAD JE POČEO DA PADA SNEG.

SIGURNO SAM BIO VEOMA UMORAN.

VIDITE, NIJE MI BILo ČUDNO ŠTO PADA SNEG U JUNU, SAMO SAM POMISLIO: SRANJE, SNEG, I USPORIO NA ŠEZDESET.

KAD JE SNEG POSTAO GUŠĆI, UKLJUČIO SAM BRISAČE.

BAŠ I NE VOLIM DA VOZIM PO
SNEGU. IMA NEČEGA U PADANJU
PAHULJA ŠTO SMETA MOJIM OČIMA
I POTPUNO MI POREMETI OSEĆAJ
ZA RAVNOTEŽU.

KAO DA SE TUMBATE KROZ
ZVEZDANO POLJE.

POMISLIO SAM DA PROBUDIM ŠARLIN,
TEK TOLIKO DA JOJ POKAŽEM SNEG,
I U SVAKOM SLUČAJU, POČEO SAM
DA SE OSEĆAM PREVIŠE POSPANO DA
BIH VOZIO, KAD JE NEŠTO OGROMNO
I NEOBIČNO ISTRČALO NA DRUM
ISPRED KOLA.

SRANJE.

POSLE TOGA SE SVE
VEOMA USPORILO,
UMIRILO SE.

PROBIO SAM OGRADU I POČEO DA POSKAU-
JEM PO NERAVNOJ ZEMLJI, GAZEĆI NA KOČNICU
ZABRINUT ZBOG TOGA ŠTO ČU IZGREBATI BLATO-
BRAN ŠARLININIH KOLA I ZBOG ONOGA ŠTO ĆE
ONA REĆI KAD SE PROBUDI.

ONDA SAM SE VEĆ TRUCKAO
NIZBRDO, OD KOČNICA NIJE BILU
VAJDE, A JA SAM SE KRETAO PRAVO
PREMA VELIKOM HRASTU: IŠAO SAM
SASVIM POLAKO PREMA DRVETU...

I POMISLIO SAM,
POTPUNO SMIRENO:
UMREĆU, SASVIM JE
VEROVATNO DA ĆU
UMRETI...

ZAKLJUČIO SAM DA JEDNOSTAVNO NEMAM DOVOLJ-
NO VREMENA DA PROBUDIM ŠARLIN I IZVINIM JOJ
SE ZBOG TOGA ŠTO ĆU NAS OBOJE UBITI; UPITAO
SAM SE KOLIKO JE ZAISTA BILO PAMETNO OD MENE
KAD SAM PRISĀEDEO NA CENI AVIONSKE KARTE TIME
ŠTO SAM ZAJEDNO SA ŠARLIN VOZIO NJENA KOLA
NATRAG U ČIKAGO.

NISMO ĆAK NI BILI
NAROČITO BLISKI.

ALI NISAM SE UPLAŠIO,
NISAM SE ZABRINUO.
SVE SE DEŠAVALO VEOMA
SPORO. I SVE JE BILO
NEKAKO SASVIM JASNO.

ZNAO SAM DA BIH MOGAO
UMRETI, ALI ZNAO SAM TO
SASVIM RAVNODUŠNO. NAJ-
JAČA EMOCIJA U MENI BILA
JE BLAGA ZAINTERESOVANOST.

BLAGA ZAINTERESOVANOST I IZNE-
NADNA ZBUNJENOST ZBOG SPOZNA-
JE DA PADA SNEG U JUNU.

UDARILI SMO U DRVO
VIŠE NEGO ŽESTOKO.

NASTUPILA JE TIŠINA KOJA NIJE
BILA TIŠINA: MOTOR JE PRE-
KINUO DA RADI, ALI ODNEKUD
ISPOD HAUBE ČULO SE BRU-
JANJE.

A KASETOFON JE I
DALJE RADIO.

„SVAKOG DANA“, PEVAO JE
HOLI, „SVE JE BLIŽE, BRŽE
OD ROLERKOSTERA...“

DAKLE, NISAM POGINUO. ČUO SAM
KAKO ŠARLIN STENJE NA SEDIŠTU
KRAJ MENE, A NISAM MOGAO NI
DA SE POMERIM.

MOŽDA SAM PARALIZOVAN. MOŽDA
MI JE KIČMA PUKLA, PA ČU UMRETI
OVDE, NEPOMIČAN, NA NEKOJ NJIVI
U AJOVI ILI AJDAHU, ILI U NEKOJ
DRUGOJ DRŽAVI ČIJE IME POČINJE
SAMOGLASNIKOM.

NE, POSREDI JE BIO SIGURNO-
SNI POJAS. NEKAKO SAM GA
OTKOPČAO I IZAŠAO IZ KOLA.

TADA JE USLEDIO PRVI
TRENUTAK UŽASA.

ŠARLIN JE BILA SVESNA, ALI JEDVA. IMALA JE POSEKOTINE NA LICU I IZVUKAO SAM JE IZ KOLA.

SVE JE BILO KAO U SNU, SVE JE IZGLEDALO NADREALNO. KAO DA SAM POSMATRAO SEBE KAKO GLUMIM U FILMU O SVOM ŽIVOTU.

BRENTE? ŠTA SE DOGODILO?

SLUPAO SAM TI KOLA. NEŠTO JE ISKOČILO ISPRED NAS I...

O... BOŽE.

GOVNARU JEDAN, SLUPAO SI MI KOLA. ZAŠTO ME NISI PROBUDIO? ZAŠTO MI NISI DAO DA VOZIM?

ŠARLIN? NOSIM TE NATRAG NA DRUM. MOŽEMO DA ZAUSTAVIMO NEKA KOLA I ODVEZEMO TE DO BOLNICE.

ŠARLIN? ČUJEŠ LI ME?

I TAKO SAM SE TETURAO PO LIVADI NATRAG NA DRUM, SAV OBLIVEN KRVLJU, POMIŠLJAJUĆI KAKO BIH MOGAO DA ZAUSTAVIM NEKA KOLA ILI PRONAĀEM TELEFON. KAKO GOD, BIĆE S NAMA SVE U REDU.

NADAO SAM SE DA NEMA FRAKTURU LOBANJE. POVREDE GLAVE IONAKO OBLINO KRVARE, MISLIM, ĀAK I KAD NISU TEŠKE. ĀAK I JA TOLIKO ZNAM.

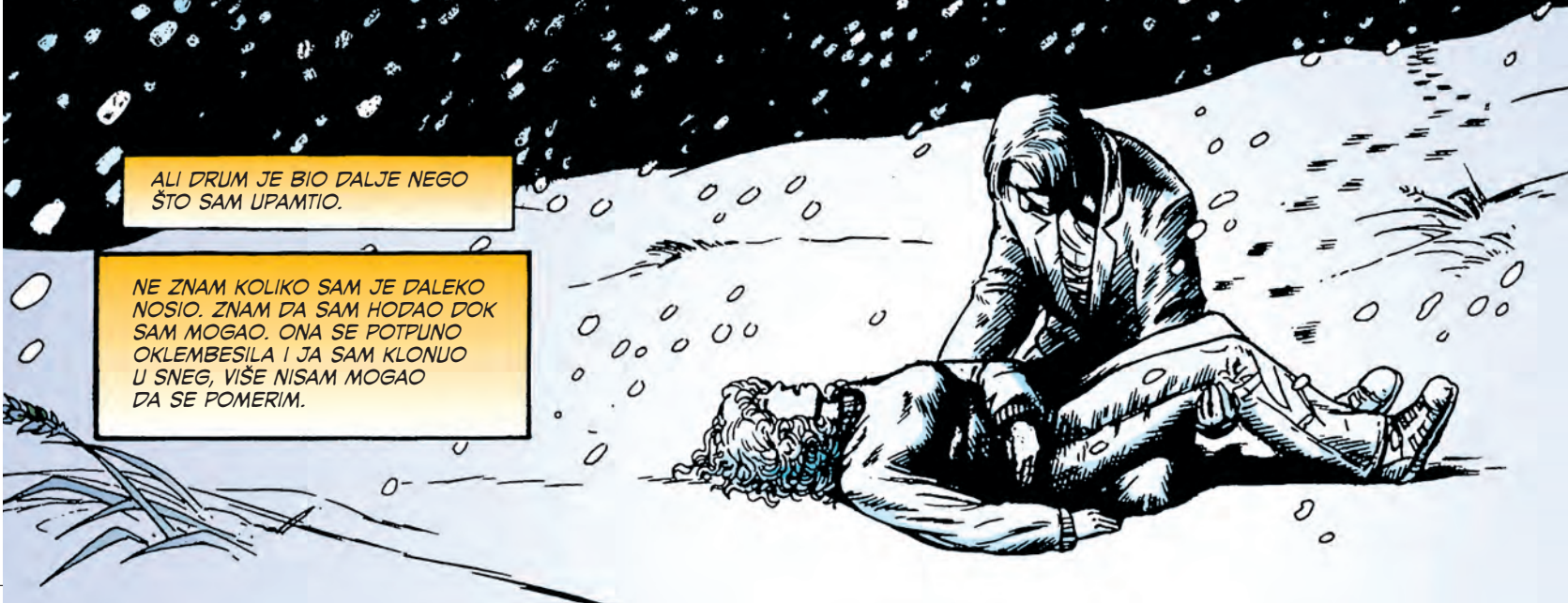
TREBALO JE DA ME PROBUDIŠ. TREBALO JE...

MISLIM DA SAM... POLUDELA. STALNO... MISLIM DA PADA SNEG.

I PADA, ĀINI MI SE. SAD ĀUTI.

ALI DRUM JE BIO DALJE NEGO ŠTO SAM UPAMTIO.

NE ZNAM KOLIKO SAM JE DALEKO NOSIO. ZNAM DA SAM HODAO DOK SAM MOGAO. ONA SE POTPUNO OKLEMBESILA I JA SAM KLONULO U SNEG, VIŠE NISAM MOGAO DA SE POMERIM.

KADA SU POČELE HALUCINACIJE?
SA SNEGOM? SA ŽIVOTINJAMA?
SA GLASOM?

ŠARLIN JE BILA
U NESVESTI.

ONDA GLAS
REČE:

Burazeru,
ako mene pitaš,
to što sediš tu u snegu
nije baš najpametnije
što je moglo da ti
paducne na
pamet.

BILO MI JE VEOMA HLADNO
I OBAMRO SAM. ŽELEO SAM
SAMO DA LEGNEM I DA VIŠE
NIKAD NE USTANEM.

KO... ALO?
IMA LI TAMO
NEKOGA?

Gde?

OVDE.

Misliš,
OSIM
mene?

Pa, JA sam tu,
ako niš' drugo. Tako
JA velim. I obrnuto — da
NISAM tu, ne bi' ni mogó
niš' da zucnem.

NE,
SAMO
TI!

Treba ti
pomoć, burazeru.
Tebi i toj mladoj gospi.
To crveno ti je, vala, **KRV**,
a ona treba da bude unu-
tra. **LOŠ** je znak kad
nije unutra, tako
ti ja velim.

Hm, gore
uz stazu ti je uvek
gostionica. Samo moraš
najpre biti **SIGURAN** da je
tamo. Ali ako **NISI** siguran,
onda mrka kapa, ima tamo
da budu samo svici
i drveće.

NE MOGU.
NE MOGU DA JE PO-
DIGNEM. NE MOGU DA SE
POMERIM. NE MOGU
DA USTANEM.

OBAZIREM SE, ALI TAMO
NEMA NIKOGA.

Odmah
tamo, s one
strane.

Pa, dobro,
rado ćemo
ti pomoći,
momčiću.

OŠTAR BOL, KAO IGLE NA
TURU MOJIH FARMERKI,
NATERAO ME JE DA
ĐIPIM NA NOGE.

NEKA ŽIVOTINJICA JE
OTRČALA U SNEG.

BODLJE?

PODIGAO SAM
ŠARLIN I NASTAVIO
DA SE TETURAM.

SNEG POTPUNO MENJA
PEJZAŽE. NISAM MOGAO
DA NAĐEM AUTO-PUT.

ALI PRONAŠAO SAM
NEKAKAV SEOSKI
DRUM.

A NA KRAJU TOG
DRUMA UGLEDAO
SAM SVETLOST.

SVICI?

KO ĆE ONDA
SLEDEĆI?

AH, IMA JEDNA
PRIČA KOJU SAM ČUO
U ABDERI, O GLADNOM
OGLEDALU NAPRAVLJE-
NOM OD UGLAČANE
BRONZE...

TA STARA PRIČA
KOJU SVI ZNAMO?
UMEŠ TI I BOLJE,
MENTONE.

DOBRO
ONDA...

ZABOGA!
ŠTA JE SAD PA OVO?
ŠTA TO BI S TOBOM,
PRIJANE? I S TVO-
JOM ŽENOM?

TREBA MI VAŠ TELEFON...
KOLA SU... NEKA ŽIVOTINJA
NA DRUMU... DRVO... MOJA
PRIJATELJICA JE TEŠKO
POVREĐENA...

TELEFON? ČUO
SAM ZA TAKVE STVARI.
NE VERUJEM DA TOGA IMA
U OVOJ GOSTIONICI, A NE
VERUJEM NI DA BIH MO-
GAO IKOGA DA POZO-
VEM U POMOĆ SVE
I DA GA IMA.

JA SAM, ME-
ĐUTIM, HIRURGIOM
NEMALE VEŠTINE.

GAZDARICE! OVDE
IMA PUTNIKA KOJIMA JE
POTREBNA POMOĆ!

UHVATILA VAS
JE OLUJA, A?

EVO,
POPIJ
OVO.

ALI
MORAM
DA...

PIJ.

ŠTA JE TO BILO? IMA UKUS
DETELINE, MEDA I...

NEŠTO ŠTO ĆE TI
POMOĆI.

GDE... GDE
SE TO **NALAZI**
OVO MESTO?

OVO JE GO-
STIONICA NA KRAJU
SVETOVA. SAD JE RED
NA MENE. DA ČUJEM
TVOJU PRIČU.

JA SAM... ZOVEM SE BRENT
TAKER. OVO JE ŠARLIN MUNI.
ONA JE IZ PRODAJE I TRAJILA
JE NEKOGA DA VOZI S NJOM
DO ČIKAGA, A JA...
ŽAO MI JE.

KOLA
SU NEGDE
TAMO U
NJIVI.

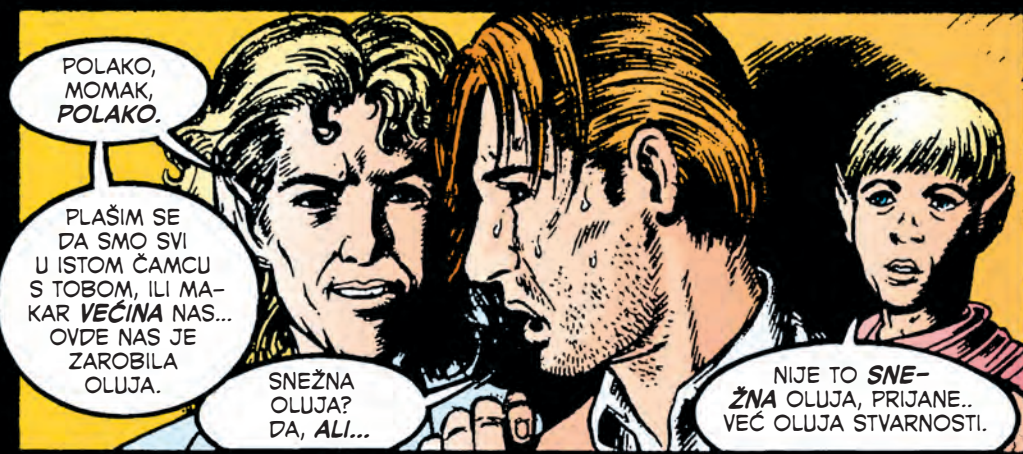
MORAM DA
JE ODVEDEM
KOD LEKARA.

AH. ZAR OVDE NIKO NEMA NEKI
TERENAC? A MORAM I DA
JAVIM DA ĆEMO MALO
ZAKASNITI.

NEKAKVA
ŽIVOTINJA
JE ISTRČALA
ISPRED NAS.

NISAM JA
BIO KRIV.

POLAKO,
MOMAK,
POLAKO.

PLAŠIM SE
DA SMO SVI
U ISTOM ČAMCU
S TOBOM, ILI MA-
KAR **VEĆINA** NAS...
OVDE NAS JE
ZAROBILA
OLUJA.

SNEŽNA
OLUJA?
DA, **ALI...**

NIJE TO **SNE-
ŽNA** OLUJA, PRIJANE..
VEĆ OLUJA STVARNOSTI.

SADA ĆE HIRON
ODVESTI TVOJU DRUGA-
RICU POZADI I URADITI
SVE ŠTO MOŽE
ZA NJU.

ALI TREBALO
BI DA JA...

ŠTA BI TRE-
BALO? JESI LI
TI LEKAR?

ZNAČI, ZAISTA
ĆE S NAMA
SVE BITI U
REDU?

NEGO
ŠTA.

NE.

ON JESTE.
NAJBOLJI VIDAR
U DESET CAR-
STAVA.

O...
DOBR...

A ONDA JE SVE
BILO TAMNO,
TOPLO I...

... PRIJATNO...

HEJ, GOSPODINE TAKERU. DONEO SAM VAM MALO PAPRIKAŠA.

BUDITE SE, BUDITE.

PAPRIKAŠ?

GDE SAM JA TO?

U GOSTIONICI, GOSPODINE. SPAVALI STE NEKIH 15 SATI, MANJE-VIŠE. KAO I OSTALI, ČEKATE DA PROĐE OLUJA PRE NEGO ŠTO BUDETE U STANJU DA POPETE DALJE.

ŠARLIN?

GOSPA S KOJOM STE BILI? SASVIM JE DOBRO. ČOVEK-KONJ JU JE SREDIO.

ENO JE TAMO U ČOŠKU, VIDITE?

ŠARLIN?

ŠTA TO RADE?

UBIJAJU VREME.

HAH?

BRENTE. BUDAN SI. DOBRO. JEDI TAJ PAPRIKAŠ.

ŠTA SE DEŠAVA?

PRIČAMO PRIČE. UPRAVO SI PROPUSTIO JEDNU STVARNO DOBRU, O ČOVEKU KOJI JE DOBIO NOVEMBAR 1937. U PARTIJI POKERA.

VIDI, TVOJA KOLA. SVE ŠTO SE DESILO...

MOŽE TO DA SAČEKA, BRENTA. NEĆEMO NIKUDA, MAKAR JOŠ NEKO VREME.

UOSTA-LOM, GOSPODIN GAHERIS SE SPREMAO DA POČNE.

OVU PRIČU NAZIVAM, IZ POŠTOVANJA PREMA JEDNOJ DRUGOJ, MNOGO DUŽOJ, PRIČOM O DVA GRADA.

PREMDA MORAM PRIZNATI DA NE ZNAM KOLIKO U NJOJ GRADOVA UISTINU IMA...

BIO JEDNOM JEDAN ČOVEK KOJI JE ŽIVEO U GRADU, I U TOM GRADU JE BIO CELOG ŽIVOTA.

NE RADI SE O TOME DA ON GRAD NIKAD NIJE NAPUŠTAO. LETOVAO JE NA MORU, A KAD SU MU RODITELJI UMRILI, POTROŠIO JE SVOJE MALO NASLEDSTVO PROVEVŠI DVE SEDMICE NA TROPSKOM OSTRVU I ZARADIVŠI GADNE OPEKOTINE OD SUNCA.

RADIO JE U CENTRU GRADA I PUTOVAO JE SVAKOG JUTRA NA POSAO IZ PREDGRAĐA, KUDA SE PONOVO VRAĆAO UVEČE.

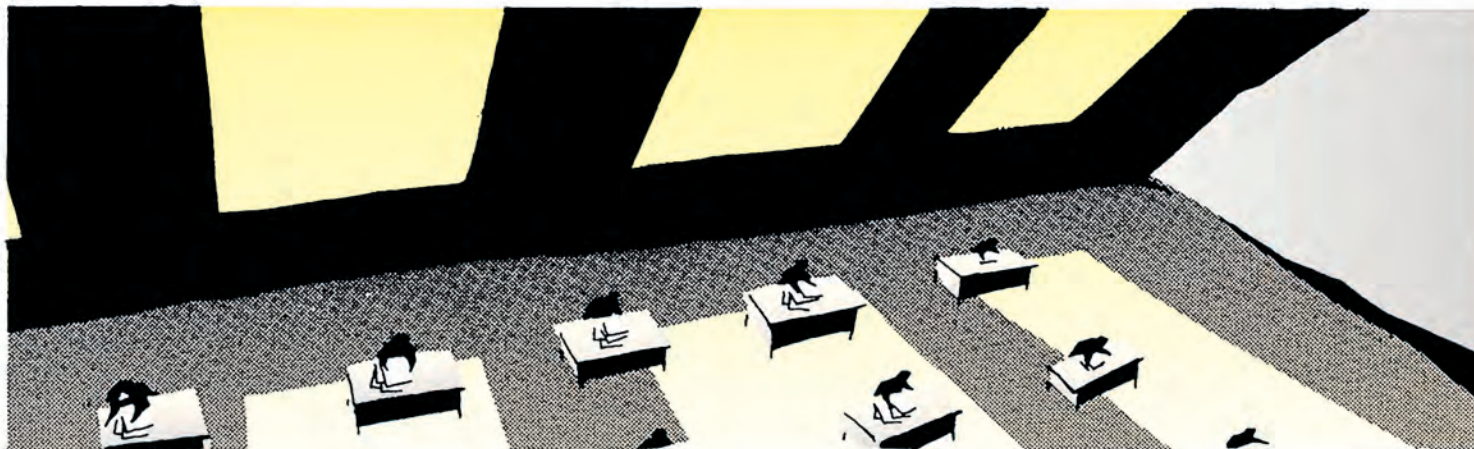
U VOZU METROA, JUTROM, ČITAO JE NOVINE I PITAO SE ŠTA BI SE DOGODILO KAD BI ŽELEZNIČKI VAGON NAJEDNOM BIO PRENESEN NA NEKU DALEKU PLANETU: KOLIKO BI PUTNICIMA BILO POTREBNO DA PROGOVORE JEDNI S DRUGIMA, KO BI S KIM VODIO LJUBAV, KOGA BI POJELI AKO BI OSTA-LI BEZ HRANE.

DONEKLE SE STIDEO TIH SANJARENJA.

CEO DAN JE RADIO ZA STOLOM, U PROSTORIJI S DESETINAMA DRUGIH MUŠKARACA I ŽENA KOJI SU SEDELI ZA STOLOVIMA POPUT NJEGOVOG I RADILI POSLOVE VEOMA NALIK NJEGOVOM. ON SVOJ POSAO NIJE NI VOLEO NI MRZEO. PRIHVATAO GA JE ZATO ŠTO JE BIO POGODAN ZA ŽIVOT, ZATO ŠTO MU JE PRUŽAO STABILNOST I SIGURNOST.

ALI NA PAUZI ZA RUČAK, DOK SU NJEGOVE KOLEGE ODLAZILE U KAFETERIJU NA DRUGOM SPRATU DA JEDU JEFTINA JELA I TRAČAJU, ČOVEK KOJI SE ZVAO ROBERT VADIO JE SENDVIČ IZ SVOJE TAŠNE I JEDAN SAT ISTRAŽIVAO GRADSKE STAZE I BOGAZE.

HODAO JE ILI SE VOZIO AUTOBUSOM ZUREĆI U SVOJ GRAD – I BIO JE SREĆAN ZBOG TOGA.

REZBARIJA NA ZIDU IZNAD VRATA KUĆE PREDVIĐENE ZA RUŠENJE; JARKI ODSEV SUNČEVE SVETLOSTI SA OGRADE PARKA, KOJI JE OD NJE STVORIO NAZUBLJENA KOPLJA ŠTO STRAŽARE NAD ZELEKOM TRAVOM I DECOM U TRKU; NADGROBNA PLOČA NA CRKVENOM GROBLJU HABANA VETROM, KIŠOM I VREMENOM, SVE DOK SVA SLOVA S KAMENA NISU IZGUBLJENA, ALI SU MAHOVINA I LIŠAJI I DALJE ISPISIVALI SLOVA IZ ZABORAVLJENE AZBUKE...

SVE TE PRIZORE, I MNOGE DRUGE, ON JE VEOMA CENIO I SAKUPLJAO.

POSTOJI LI IKO NA SVETU DA NE SANJA? DA U SEBI NE SADRŽI NEZAMISLIVE SVETOVE?

ROBERT JE GRAD VIDEO KAO OGROMAN DRAGULJ, A KRATKI TRENUCI STVARNOSTI KOJE JE PRONALAZIO ZA VREME JEDNOSATNE PAUZE ZA RUČAK BILI SU NJEGOVE RAZLIČITE RAVNI, IZBRUŠENE I SVETLUCAVE.

ROBERTU NIJE PADALO NA PAMET DA SVAKO OD NJEGOVIH KOLEGA TAKOĐE IMA NEŠTO ŠTO GA ČINI JEDINSTVENIM, NITI JE POMISLJAO DA JE NJEGOVA STRAST PREMA GRADU SAMA PO SEBI NEOBIČNA.

PONEKAD JE ROBERT NOĆU ŠETAO GRADOM SAM, KAD NIJE MOGAO DA ZASPI, DA BI VIDEO LICE KOJE GRAD POKAZUJE PO MRAKU, DRUGAČIJE OD ONOG DNEVNOG. JEDNOM JE ZADRHTAO KAD JE ČUO KROZ PROZOR NEČIJI VRISAK – IZGUBLJEN U KOŠMARU, MOŽDA, ILI U BUĐENJU IZ UŽASA S KOJIM TAJ NEKO NIJE MOGAO DA SE SUOČI.

KROZ GRAD JE TEKLA REKA I PRILIKOM SVOJIH NOĆNIH ŠETNJI ROBERT JE ZURIO U NJU I GLEDAO ODRAZ SVETLOSTI GRADA U VODI.

SUTRADAN BI NA POSLU BIO UMORAN.

JEDNOG JUTRA JE OTIŠAO METROOM NA POSAO KAO I OBIČNO, PROVEO JE DAN U DIRIČENJU U SOBI SA STOLOVIMA. ZA VREME PAUZE ZA RUČAK ŠETAO JE KROZ TRGOVAČKU ČETVRT.

PROLAZIO JE ULICAMA, ULIČICAMA I SOKACIMA KOJIMA JE PROŠAO STOTINU PUTA PRE TOGA; A ONDA JE UGLEDAO SREBRNI PUT.

SIJAO JE I SVETLUČAO IZA JEDNE ULIČNE PIJACE.

ROBERT JE POTRČAO KROZ PIJACU, ALI KAD JE STIGAO DO KRAJA ULICE, PRONAŠAO JE SAMO USKO SOKAČE, A SREBRNOG PUTA NIJE BILO NIGDE NA VIDIKU.

VRATIO SE NA POSAO, ALI NIJE MOGAO DA SE USREDSREDI. DVA SATA RADA PROTEGLA SU SE U TRI I ČETIRI, A KAD JE ZAVRŠIO, BIO JE SASVIM SAM U PRAZNOJ KANCELARIJI.

SUNCE JE ZAŠLO, A ON JE PROPUSTIO VOZ KOJIM SE OBIČNO VRAĆAO KUĆI.

ROBERT JE ČEKAO NA PRAZONOM PERONU I SANJARIO O SREBRNOM PUTU KOJI PROLAZI KROZ GRAD.

MOŽDA JE ZADREMAO, MOŽDA I NE, TEK – IZ SANJARENJA GA JE TRGAO DOLAZAK VOZA.

NIJE LIČIO NI NA JEDAN VOZ METROA KOJI JE RANIJE VIDEO, LINIJE SU MU BILE GLATKE I ČUDNE.

STIGAO JE BEZ IKAKVOG ŠUMA I
ROBERT JE UŠAO U NJEGA.

U VOZU JE BIO SAMO JOŠ
JEDAN PUTNIK.

STAJAO JE SAM U VAGONU U KOJI JE ROBERT UŠAO: BLEĐ MUŠKARAC
NEOBUZDANE CRNE KOSE, U DUGAČKOM CRNOM KAPUTU.

ROBERTU JE BILO POTREBNO SAMO NEKO-
LIKO MINUTA DA SHVATI KAKO NEŠTO NIJE U
REDU: VOZ SE NIJE ZAUSTAVLJAO NA STANI-
CAMA. UMESTO TOGA, BEŠUMNO JE JURIO
DALJE ISPOD GRADA.

„IZVINITE, HOĆE LI OVAJ VOZ STATI? JE LI OVO
GRADSKA LINIJA? PLAŠIM SE DA SAM UŠAO U
POGREŠAN VOZ. PLAŠIM SE...”

NEZNANAC JE SAMO ZURIO U NJEGA. OČIMA
TAMNIM POPUT NOĆNIH JEZERA.

ROBERT JE TADA UPLAŠENO USTUKNUO I OSE-
TIO KAKO VOZ POČINJE DA USPORAVA.

SVETLA STANICE ZASIJALA SU KROZ PROZORE
VOZA.

VRATA SU ZAŠIŠTALA I OTVORILA SE, A ROBERT SE
ZATETURAO NAPOLJE.

NIJE PREPOZNAO STANICU, NIJE BILU TABLE S
NJENIM IMENOM I BILA JE LOŠE OSVETLJENA.

POHITAO JE UZ STEPENICE. ROBERT JE BIO TOLI-
KO SIGURAN U SVOJE POZNAVANJE GRADA DA JE
ZNAO KAKO ĆE, KAD SE NAĐE NA ULICAMA, LAKO
MOĆI DA SE ORIJENTIŠE.

UZEĆE TAKSI DO KUĆE. NARAVNO, BIĆE TO
SKUPO, ALI RADO ĆE PODNETI TAJ TROŠAK.
STUPIO JE KROZ ZASVOĐENA VRATA NA ULICU.

